

Допрѣниятъ вжленъ.

„И допрѣ го до устнитъ ми
и рече“.

— Единъ отъ виднитъ еврейски пророци, можемъ да кажемъ, единъ отъ най-гениалнитъ, разправя една отъ своитъ опитности. Това е една изключителна опитностъ, не всички могатъ да я прѣживятъ, това не е реално. Това, което само единъ прѣживѣва, това е реално. То по видоному е едно противорѣчие, но въ сжщностъ не е така. Въ дадения моментъ за насъ важи само това, което ние прѣживѣваме, което ние схващаме. Прѣживѣването на този пророкъ седи въ това, че той се намира въ едно изключително положение. Вижда нѣща, които не е виждалъ до тогава, и въ него се заражда едно отчаяние. Той казва: „Видѣхъ Бога“. Ние не можемъ да описваме туй, което той е видѣлъ; ние не можемъ да си прѣдставимъ работитъ тѣй, както сж били въ сжщностъ, но сждимъ споредъ думитъ му. Казва: „Понеже видѣхъ Господа въ Неговата слава, и понеже съмъ грѣшенъ човѣкъ, ще ме сполѣти нѣщо, нѣкаква смъртъ“. И тогава, единъ отъ седящитъ духове, отъ тѣй нареченитъ „серафими“, духове на Любoвѣта, взима единъ вжленъ отъ олтаря, допира го до устата му и казва: „Грѣховетъ сега ще ти се очистятъ“. Ако вземемъ буквалната страна на този стихъ, питамъ: едно обикновено допиране на вжлена може ли да извърши туй? — Не може. Значи, туй е едно особено допиране. Свещениятъ огънь се допира по особень начинъ.

„И допрѣ го до устнитъ ми и рече“.

Всички нѣща въ живота започватъ съ единъ вжтрѣшенъ импулсъ, съ единъ вжтрѣшенъ стремежъ, съ едно вжтрѣшно подбуждение. Дълбокитъ причини